

[J. P. Nielsen.]

mende af de 289 Mill. kg mere. Det er det, der betegner Fremskridtet i 1933.

Saa er der Gælden i Landbruget. Ja, dør talte jo min ærede Kollega, det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram, om den store Gæld i Haderslev Amt. Haderslev Amt havde, sagde det ærede Medlem, i Gennemsnit en Gæld paa 97,9 pCt. af Panteværdien. Er der andet at sige til det, end at det er meget stræbsomme Folk, der lever i Haderslev Amt. Men det maa jo Staten betale for. Sagen er den, at i Følge den sønderjyske Rentelettelseslov betaler Staten Rente af den Pantegæld, der ligger over 85 pCt., og for den sønderjyske Hypotekfond betaler Staten al den Rente af disse Laan, som ligger over 3 pCt. Den sønderjyske Hypotekfond har endnu godt 17 Mill. Kr. investeret i sønderjyske Landbrugsejendomme, deraf er 8,2 Mill. Kr. anbragt i Landbrugsejendomme i Haderslev Amt, og Rentelettelsesloven betyder i Rentefrihed og Tilskud til sønderjysk Landbrug ca. 2 Mill. Kr. aarlig, hvoraf ca. Halvdelen gaar til Haderslev Amt.

Der er derfor ingen Grund til, vil jeg gerne have Lov til at indføre, at lave Særordninger for Sønderjylland med Hensyn til Skatter. Vi skal bort fra Særordninger. Nu har de sønderjyske Husmænd været samlet og vedtaget en Henvendelse til Rigsdagen med Hensyn til den sønderjyske Præstegaardsjord. Man forlanger her den danske Ordning indført dernede, og jeg anbefaler, at man nu gaar til at ordne dette Forhold, saa at Præstegaardsjorden dernede udstykkes efter samme Mønster som i den øvrige Del af Landet, saaledes at der kan rejses nye Husmandshjem i Sønderjylland.

Der har været megen Agitation om Tvangsauktionernes Tromle, der gik hen over det sønderjyske Landbrug. Jeg har undersøgt dette Spørgsmaal i forskellige Retskredse. Jeg har taget den Retskreds, der ligger mig nærmest, den, der omfatter Øen Als. Dør har der i det forløbne Aar været 3 — skriver tre — Tvangsauktioner over Landbrugsejendomme. Den ene var over en lille Landbrugsejendom, som ejedes af en ældre Enke. Sønnen og hans Familie boede paa Stedet. Hun var blevet hjulpet to Gange i Forvejen ved Statsmidler og var nu kommet til det Resultat, at hun hverken vilde eller kunde drive sin lille Ejendom længere; der blev saa skaffet et Hus, som Familien fik overladt og kunde flytte ind i, medens Sønnen, der absolut ikke egnede sig til at drive Landbrug, kunde gaa paa Arbejde hos Omegnens

Landmænd og tjene Føden til Familien. Den anden Tvangsauktion var over en større Gaard, men Ejerenes Fader havde meget store Prioriteter i denne Gaard, og han overtog Gaarden og har den den Dag i Dag. Den blev altsaa i Familiens Eje, og den unge Mand har faaet anden Virksomhed. Kun i det sidste Tilfælde skønnedes det, at man ikke skulde gribe ind; det er jo ikke alle, der egner sig til at drive Landbrug.

Saaledes er det gaaet over hele Landsdelen. Men med al den Agitation, der for Øjeblikket drives paa dette Omraade, var det maaske rigtigt, at man optog en Undersøgelse af Muligheden for at komme over i et andet System for Landbrugserhvervet. Vi har ogsaa hørt Agitation for en Ordning som den, de har Syd for Grænsen. Virkningerne af den tyske Arvegaardslov foreligger nu efterhaanden i Form af en Mængde Afhandlinger baade paa Dansk og Tysk. Den tyske Ordning er diametralt modsat den, vi har i Danmark. Det er faktisk Stats-eje og Statskontrol kontra fri Ejendom og frit Erhverv, som vi har det her i Danmark.

Den tyske Stat bestemmer gennem Arvegaardsloven, hvem Ejendommen skal overdrages, den bestemmer Driftsformen, den fastsætter Priserne paa Landbrugets Produkter, og den skønner gennem Udvalg, om en Mand egner sig for at drive Landbrug. Gør han det ikke, erklæres han for uduelig, „bauernunfähig“, som det hedder, og saa sættes han kategorisk fra sin Ejendom. I Danmark er det, som jeg sagde, diametralt modsat. Hos os skalter og valter Landmændene med deres Ejendomme, som det passer dem, sælger dem og køber dem til de Priser, de selv finder for godt, driver Ejendommene godt eller daarligt, ogsaa som de selv skønner, og naar de saa ikke kan klare sig, giver de Staten Skylden for det, og saa maa Staten betale.

Saa er der Byerne og Byerhvervene. Jeg nævnte sidste Aar Aabenraa og Erhvervsmulighederne for denne By. I Aar har jeg taget to andre Byer, Grænsebyerne Sønderborg og Tønder. Tønder havde ved Folketællingen den 15. Februar 1921 4 934 Indbyggere og den 1. Oktober 1938 6 149 Indbyggere; Byens Befolkning var altsaa vokset med 1 200. Den samlede Indkomst for Tønders næringsdrivende var for Aaret 1937—38 opgivet til 5 716 650 Kr., for 1938—39 var Indkomsten steget til 6 039 800 Kr. eller en Stigning i Indkomsten paa eet Aar paa 323 000 Kr. Tønder By er heller ikke paa Fallittens Rand. I 1925—26 havde